

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320204068
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1320204068.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Blažovej a členov senátu JUDr. Petra Šamka a JUDr. Márie Szabóovej, v trestnej veci obžalovaného L. A., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46Tk/1/2020 zo dňa 16.09.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.04.2021 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

L. A., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom W. L. XXXX/A, E.,

u k l a d á

podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. d), písm. j), písm. l), § 38 ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a), § 48 ods. 4 Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd ukladá obžalovanému trest prepadnutia veci a to :
- mobilný telefón zn. Huawei VOG - L29 - 1 ks,
- mobilný telefón zn. Iphone XS - 1 ks.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bratislava III pod sp.zn. 46Tk/1/2020 dňa 16.09.2020 uznal obžalovaného L. A. vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného času najneskôr od mesiaca september 2018 do augusta 2019 na presne nezistenom mieste v E. pravidelne bez oprávnenia kupoval od nestotožnenej osoby konope (marihuany), v množstve 10 gramov za 60 eur, ktorú následne v E. a vo H. S. predával opakovane po telefonickom dohovore z telefónneho čísla XXXX XXX XXX rôznym osobám, medzi nimi aj H. H., C. M., L. G., C. R., pričom dňa 17.09.2019 v čase o 18.20 hod. v E. na ulici W. L. v osobnom motorovom vozidle zn. H. I., EC: E mal pri sebe bez oprávnenia v plastovom obale z L. vajička 1 kus plastového vrečka s tlakovým uzáverom obsahujúci konope s hmotnosťou 794 mg a priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 12,2 % hmotnostných THC, čo predstavuje 97 mg THC a zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke drogy, pričom rastliny rodu Cannabis (konope) sú zaradené v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to mu súd prvého stupňa podľa § 172 ods. 2, § 36 písm. d), písm. j), písm. l), § 38 ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b), § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súd prvého stupňa podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložil trest tiež prepadnutia veci, a to bielej plastovej nádoby zn. F., mobilného telefónu zn. T. VOG - L29, mobilného telefónu zn. Iphone XS, ktorých vlastníkom sa podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona stáva štát. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd určil nad obžalovaným ochranný dohľad v trvaní 1 rok.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 11.01.2021. Obhajoba uvádza, že uložený trest nekorešponduje so zásadou úmernosti trestu, a to najmä s poukazom na osobu obžalovaného, jeho pomery a samotnú možnosť nápravy. Obžalovaný dobrovoľne upustil od páchania trestnej činnosti ešte pred tým, než boli v trestnom konaní realizované také úkony, z ktorých sa obžalovaný mohol dozvedieť, že je podozrivý z páchania drogovej trestnej činnosti. Obžalovaný sám, z vlastného rozhodnutia, dobrovoľne upustil od ďalšieho páchania trestnej činnosti a nepokračoval v nej nezávisle od postupu orgánov činných v trestnom konaní. Jeho konanie v tomto prípade nebolo prerušené až v dôsledku trestného konania, ale obžalovaný od neho sám upustil aj pod vplyvom jeho rodinnej situácie. Okrem toho, obžalovaný nie je závislý na omamných, psychotropných ani návykových látkach alebo liekoch. Tento záver ustálila vo svojom znaleckom posudku aj znalkyňa z odboru zdravotníctva a farmácia, MUDr. C. W., pričom tento záver znalkyne má podľa názoru obžalovaného nemalý význam, nakoľko je z neho zrejmé, že u obžalovaného nie je riziko, že by sa dopúšťal drogovej, resp. inej trestnej činnosti s cieľom zabezpečiť si pre seba omamnú alebo psychotropnú látku. Obžalovaný je tiež riadne zamestnaný, čo v spojitosti s predchádzajúcim argumentom sú dôvodným predpokladom, že obžalovaný už nebude pokračovať v trestnej činnosti ani za účelom získavania peňažných prostriedkov na zabezpečovanie jeho potrieb, resp. potrieb jeho rodiny, nakoľko má stále zamestnanie a riadne pracuje.

Obhajoba ďalej uvádza, že trest sa má ukladať tak, aby postihoval iba páchatel'a a aby sa zabezpečil čo najmenší vplyv na jeho rodinu. Obžalovaný je otcom maloletého dieťaťa, ktoré je vo veku jedného roka a s ním a svojou priateľkou A. E. V. žije v spoločnej domácnosti so vo H. S.. Obžalovaný sa riadne stará o rodinu a zabezpečuje ju aj po ekonomickej stránke. Je nesporné, že dlhodobá neprítomnosť otca, ktorý má záujem riadne sa starať o rodinu a podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa, bude predstavovať závažný zásah aj do práva na rodinu partnerky obžalovaného, ako aj ich spoločnej maloletej dcéry. V zmysle čl. 10 bod 1 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach: „Najširšia možná ochrana a pomoc by sa mala poskytnúť rodine, ktorá je prirodzenou a základnou jednotkou spoločnosti, najmä na jej založenie a počas, keď zodpovedá za starostlivosť a výchovu maloletých detí...“

Pokiaľ ide o ústav na výkon trestu odňatia slobody, do ktorého bol obžalovaný zaradený, obhajoba uvádza, že obžalovaný nikdy nebol vo výkone trestu a nemá ani záznam v registri trestov. Trestný zákon síce v ustanovení § 48 ods. 3 písm. b) hovorí, že páchatel' obzvlášť závažného zločinu má byť pre výkon trestu zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, avšak v súlade s ust. § 48 ods. 4 Trestného zákona možno páchatel'a zaradiť aj do ústavu so stredným alebo minimálnym stupňom stráženia, ak bude jeho náprava zaručená lepšie. V tejto súvislosti poukazuje obžalovaný na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo 76/2012 zo dňa 29.01.2013, v zmysle ktorého: „Aj keď podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. súd zaradí páchatel'a obzvlášť závažného zločinu na výkon trestu odňatia slobody

do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, a prvá veta v §48 ods. 4 Tr. zák. sa týka iného zariadenia na výkon trestu len oproti odseku 2 tohto ustanovenia, z §48 ods. 4 veta posledná Tr. zák. a contrario vyplýva, že súd môže páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody neprevyšujúci 15 rokov, zaradiť aj do ústavu na výkon trestu s iným než maximálnym stupňom stráženia.“ S ohľadom na osobu obžalovaného je v tomto prípade dôvodné predpokladať, že náprava obžalovaného by bola lepšie zabezpečená v ústave s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko aj kontakt s osobami, ktoré sú opakovane vo výkone trestu, resp. kontakt s osobami, ktoré sú vo výkone trestu napr. pre násilnú trestnú činnosť, či kontakt s osobami, ktoré sú závislé na omamných a psychotropných látkach, môže byť v tomto prípade na ujmu pri dosahovaní výchovného účelu trestu. Takto postupoval pri svojom rozhodovaní napr. aj Okresný súd Malacky v Rozsudku sp. zn. 3T/87/2020-229 zo dňa 19.10.2020, keď obžalovaného D.H. z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa ust. § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) s poukazom na ust. § 138 písm. j) Trestného zákona uznal vinným a zaradil ho pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

V prípade obžalovaného sú dané viaceré významné okolnosti, ktoré zakladajú ešte väčšiu potrebu individualizácie trestu a vytvárajú priestor pre aplikáciu ust. § 39 Trestného zákona. Okrem vyššie uvedených, teda dobrovoľného upustenia obžalovaného od páchania ďalšej trestnej činnosti, skutočnosť, že obžalovaný nie je závislý na omamných a psychotropných látkach, zamestnanie obžalovaného, ale aj existencia rodiny obžalovaného, prítomnosť maloletého dieťaťa, o ktoré má obžalovaný záujem riadne sa starať, a s ktorým žije v spoločnej domácnosti, sú tu aj ďalšie skutočnosti, na ktoré je potrebné prihliadať pri ukladaní trestu. Obžalovaný spáchal skutok vo veku blízkom veku mladistvých, urobil vyhlásenie o vine a teda prijal zodpovednosť za svoje protiprávne konanie, pričom práve sebakritický a kajúci postoj je jedným z aspektov, na ktoré má byť v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 To 2/2013 zo dňa 16.04.2013 (citované v odôvodnení odvolania) prihliadané pri určovaní výmery trestu. Priznanie a prevzatie zodpovednosti za svoje konanie jednoznačne spĺňa požiadavku takéhoto postoja. Keďže sa v prípade obžalovaného jedná o osobu, ktorá nemá záznam v registri trestov, nie je dôvod zľahčovať jeho priznanie, resp. hľadať za ním akúkoľvek účelovosť, ale toto môže byť objektívne vnímané ako prejav prevzatia zodpovednosti a sebakritického postoja. V tomto prípade je preto dôvodné predpokladať, že na dosiahnutie účelu trestu postačí trest kratšieho trvania, a to s poukazom jednak na vek páchatel'a, ale aj na jeho postoj k trestnej činnosti a prevzatie zodpovednosti za svoje konanie.

Na základe uvedeného obžalovaný odvolaciu súdu navrhol, aby zrušil napadnutý výrok o treste a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a pre výkon trestu zaradil obžalovaného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Prokurátor nevyužil právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku riadne doručené.

Odvolací súd po predložení veci súdom prvého stupňa nezistil žiadne podstatné procesné vady konania, ktoré by napadnutému rozsudku predchádzali, a ani iné vady takého charakteru, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil vo veci verejné zasadnutie, o ktorom upovedomil obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí dňa 07.04.2021 predložil písomnú žiadosť obžalovaného o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Odvolací súd nezistil žiadne zákonné prekážky postupu podľa § 293 ods. 5, ods. 7 Trestného poriadku, a preto vykonal verejné zasadnutie na základe žiadosti obžalovaného v jeho neprítomnosti, ale za stálej prítomnosti obhajcu.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obhajca pridŕžoval dôvodov písomne podaného odvolania a nad rámec týchto dôvodov uviedol, že obžalovaný si uvedomuje svoju trestnú zodpovednosť, v čase spáchania skutku mal 19 rokov a neuvádzal si ako mnoho iných mladých ľudí, že užívanie marihuany škodí zdraviu. Pochopil, že takáto cesta nie je správna, pričom aj prokurátor vzhľadom na postoj obžalovaného k trestnej činnosti navrhol použiť pri ukladaní trestu zmierňovacie ustanovenie v zmysle § 39 Trestného zákona. Z uvedeného dôvodu navrhuje odvolaciu súdu zrušiť napadnutý rozsudok, vyhovieť odvolaniu obžalovaného a uložiť mu miernejší trest odňatia slobody za použitia ustanovenia § 39 Trestného zákona, a to vo výmere 5 rokov.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry odvolaciemu sudu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázala na to, že prvostupňový súd ukladal trest za použitia zmiernovacieho ustanovovania. Trest, ktorý bol uložený obžalovanému považuje za zákonný a správny.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné. Krajský súd konštatuje, že úvahy obžalovaného predostreté cestou obhajcu týkajúce sa výmery uloženého trestu, ktorý považuje za neprimerane prísny, je možné považovať za správne.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III podal dňa 06.02.2020 obžalobu na L. A. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16.09.2020 obžalovaný L. A. učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný. Po kladných odpovediach na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), e), f), g), h) Trestného poriadku a odporúčajúcom návrhu prokurátora súd prvého stupňa uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného s tým, že dokazovanie v rozsahu priznania viny nevykonali. Na základe prijatia vyhlásenia o vine súd prvého stupňa uznal obžalovaného vinným zo spáchania žalovaného trestného činu na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Výrok o vine nebol a ani v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nemohol byť napadnutý odvolaním, a preto ho odvolací súd nad rámec dôvodov, pre ktoré možno podať dovolanie podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku v rámci obmedzeného revízieho princípu nepreskúmal.

K výroku o treste súd prvého stupňa vykonal dokazovanie prečítaním znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku, a prečítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, predovšetkým odpisu z registra trestov obžalovaného. Z týchto vyplynulo, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, dopustil sa dvoch priestupkov na úseku dopravy.

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, vyplynulo, že osobnosť obžalovaného je emočne instabilná, nevyzretá, nediferencovaná. Obžalovaný nie je závislý na omamných, psychotropných, návykových látkach a liekoch.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a tieto dôkazy aj správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil.

Odvolací súd konštatuje, že správne postupoval súd prvého stupňa, keď v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona prihliadol na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, a zistil, že u obžalovaného sú dané poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. d) Trestného zákona, t. j. spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, § 36 písm. j) Trestného zákona, t. j. že doposiaľ viedol riadny život a v § 36 písm. l) Trestného zákona, t. j. že sa priznal a trestný čin úprimne ľutuje. U obžalovaného nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť.

Obžalovaný vyrastal v usporiadanej, primerane hmotne zabezpečenej rodine so stabilným zázemím. Od narodenia má o 6 cm kratšiu pravú dolnú končatinu, chýbajú mu na nej dva prsty, má skrátané šľachy, preto doteraz nosí dlahu. Ako vyplynulo zo znaleckého dokazovania, pohnútkou obžalovaného k predaju drog bolo, že sa chcel cítiť dôležitý, lebo sa mu v minulosti smiali pre kratšiu nohu. Znalec charakterizoval osobnosť obžalovaného ako emočne nestabilnú, nevyzretú a nediferencovanú. Nezistil duševnú poruchu či poruchu osobnosti. Na uvedené závery znalca nie je možné nazerať izolovane od ostatných okolností prípadu. Obžalovaný spáchal trestný čin v čase od septembra 2018 do augusta 2019. Dňa 06.12.2020 obžalovaný dovŕšil 20 rokov, teda v čase spáchaní skutku mal 19 rokov. Z uvedeného rezultuje, že osobnostné črty obžalovaného konštatované znalcom, ktoré môžu byť vzhľadom na jeho vek odrazom neukončeného osobnostného vývoja, nemuseli byť v čase skutku v jeho osobnosti zastabilizované. Je preto prirodzené, že práve neukončený osobnostný vývoj a obdobie vnútornej nevyrovnanosti typické pre daný vek boli determinujúcimi faktormi nesprávnych rozhodnutí obžalovaného v zmysle rozširovania drog. Svoju nezrelosť a nespokojnosť nebol schopný riešiť iným, legálnym spôsobom. Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že okolnosť, že obžalovaný spáchal trestný čin ako 19 ročný mala výrazný vplyv na jeho rozumovú a vôľovú spôsobilosť, a preto priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d) Trestného zákona.

Obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, dopustil sa priestupkov v cestnej premávke, čo zodpovedá požiadavke § 36 písm. j) Trestného zákona pre vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu.

Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona vyplýva u obžalovaného z viacerých jeho procesných prejavov. Od prípravného konania až po odvolacie konanie nezmenil svoj pôvodný postoj o trestnom čine, ktorý priznal a ľutuje ho, čo opakovane v priebehu konania deklaroval.

Odvolací súd v zhodne so súdom prvého stupňa nezistil u obžalovaného žiadne priťažujúce okolnosti. Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je v jeho prípade 3:0.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd prvého stupňa postupoval v súlade s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a zohľadnil všetky vykonané dôkazy týkajúce sa osoby obžalovaného a okolností prípadu. Vyhodnotiac uvedené dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach odvolací súd tiež zistil splnenie zákonných podmienok uvedených v § 39 ods. 1 Trestného zákona pre mimoriadne zníženie trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby. Citované ustanovenie zákona vyžaduje pre uloženie trestu pod spodnou hranicou trestnej sadzby existenciu výnimočných okolností prípadu, ktoré sa posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a skutkových okolností.

V prvom rade je potrebné uviesť, že podľa zákona v prípade mimoriadneho zníženia trestu, pre takýto postup musia byť zistené také okolnosti prípadu alebo pomery na strane páchatel'a, ktoré sú výnimočné a nevyskytujú sa v iných obdobných prípadoch, a zároveň vzhľadom na ktoré by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania.

Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami

prípade však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú. Pod okolnosťami prípadu treba rozumieť napríklad skutočnosť, že sa páchatel dopustil trestného činu v afekte, úzkosti, strachu, ktoré mali pôvod mimo osoby páchatela. Inými slovami, musí ísť o také okolnosti prípadu, ktoré sa vymykajú bežným a všeobecným okolnostiam prípadu.

Pomery páchatela sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide teda o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatela ako objekt trestu, a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatelov rôzne citeľný. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú až v čase rozhodovania o treste (napr. majetkové pomery páchatela, jeho zdravotný stav a zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo páchatelky a pod.). Za pomery páchatela odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať aj inak poľahčujúce okolnosti, za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností. Nie je možné však vylúčiť, že viacero okolností, ktoré inak samy o sebe sú len všeobecnými poľahčujúcimi okolnosťami, vo svojom súhrne nadobudnú v konkrétnom prípade taký význam, že ich bude možné posúdiť ako mimoriadne okolnosti v zmysle ustanovení § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Takéto mimoriadne okolnosti prípadu krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, zistil aj v predmetnej trestnej veci.

V prípade obžalovaného A. odvolací súd vzhľadom na jeho mladý vek a nezrelosť v spojení s jeho zdravotným hendikepom, riadnym zamestnaním a založením si rodiny za výnimočnú okolnosť v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, pre ktorú by v spojení s kumuláciou 3 poľahčujúcich okolností, pri nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti, bol trest uložený hoc na spodnej hranici trestnej sadzby, tzn. vo výmere 10 rokov, pre obžalovaného neprimerane prísny. Obžalovaný má v súčasnosti 21 rokov, tzn. ešte stále je vo veku blízkom veku mladistvých, má oporu vo svojich rodičoch a zároveň si založil vlastnú rodinu, riadne sa zamestnal, pričom jeho trestnú činnosť možno pripísať jeho juvenilnej nerozvážnosti, čo odôvodňuje predpoklad nepokračovania v protiprávnych aktivitách po nastúpení účinkov výkonu trestu. Tieto skutočnosti odvolací súd považuje za naplnenie dikcie § 39 ods. 1 Trestného zákona. Pri posudzovaní konkrétnej výmery trestu s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona mohol súd ukladať v zmysle § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere minimálne 5 rokov. Hodnotiac všetky spomenuté pomery páchatela v súvislosti s možnosťami jeho nápravy, bez abstrakcie od závažnosti jeho protiprávneho konania, odvolací súd dospel na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že uloženie trestu na samej spodnej hranici, t. j. vo výmere 5 rokov bude korešpondovať s požiadavkami individuálnej aj generálnej prevencie, naplní ochrannú funkciu trestu vo vzťahu k ostatným členom spoločnosti a zároveň primerane vyjadruje morálne odsúdenie páchatela. Obžalovaný je duševne zdravý, vychovaný bol vo fungujúcej rodine bez vyslovene negatívnych modelov správania, jeho intelektové schopnosti sú primerané, preto sú uňho dané všetky predpoklady úspešnej resocializácie.

Zohľadňujúc zásady ukladania trestov vyplývajúce z § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú najmä spôsob spáchania činu, jeho následok, pohnútky, ktorou bola snaha hendikepovaného mladého muža nadobudnúť pocit dôležitosti, ako aj zohľadňujúc existenciu troch poľahčujúcich okolností, pri nezistení žiadnych priťažujúcich okolností a priaznivú prognózu nápravy obžalovaného prameniaca z jeho doterajšieho spôsobu života, dospel krajský súd k záveru, že trest vo výmere piatich rokov je trestom tak z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie, teda tak na nápravu obžalovaného ako aj ochranu spoločnosti, trestom primeraným.

Odvolací súd uvádza, že aj keď je trest uložený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, je nutné povedať, že ide o pomerne dlhodobé obmedzenie osobnej slobody obžalovaného, ktoré podľa presvedčenia súdu bude mať na neho dostatočný prevýchovný vplyv, aby si uvedomil závažnosť svojho protispoločenského konania a bude splnený účel trestu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák., t. j. chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život a tiež výchovne pôsobil na ostatných členov spoločnosti.

Obžalovaný nebol pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, pred jeho spáchaním viedol riadny život, uvedené skutočnosti preto nasvedčujú tomu, že osoba obžalovaného nie je tak vážne narušená, aby musel uložený trest odňatia slobody vykonávať v ústave s maximálnym stupňom stráženia tak, ako to ukladá § 48 ods.3 písm. b) Tr. zák., keďže sa dopustil obzvlášť závažného zločinu a krajský súd dospel k záveru, že jeho náprava bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože výkon trestu v miernejších podmienkach lepšie zabezpečí jeho nápravu. Z uvedeného dôvodu ho pre výkon uloženého trestu v súlade s § 48 ods.4 Tr. zák. zaradil do uvedeného ústavu.

Súd prvého stupňa správne uložil obžalovanému trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona -2 ks mobilných telefónov použitých na spáchanie trestného činu, a preto odvolací súd prevzal do svojho rozhodnutia aj túto časť výroku o treste prepadnutia veci. Správne však nebolo uloženie trestu prepadnutia veci - bielej plastovej fľaše Tribulus, pretože hoci takáto vec bola použitá na spáchanie trestného činu a patrí obžalovanému, ako to vyžaduje ustanovenie § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, nie je vecou, ktorej odňatie by vzhľadom na jej nulovú finančnú či emocionálnu hodnotu smerovalo k splneniu účelu trestu. Je to vec bezcenná, a preto bude potrebné o nej rozhodnúť iným spôsobom predpokladaným Trestným poriadkom. Ak by sa ukladali tresty prepadnutia obdobných vecí páchatelom trestných činov, bolo by následne potrebné postupovať podľa právnych predpisov týkajúcich sa správy majetku štátu aj pri takýchto veciach, čo sa tiež prieči účelu trestu prepadnutia vecí zo všeobecného hľadiska. Súd prvého stupňa síce správne rozhodol o tom, že sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát, avšak v tomto výroku sa dopustil drobného pochybenia, keď namiesto § 60 ods. 5 Trestného zákona nesprávne uviedol § 60 ods. 6 Trestného zákona. Odvolací súd preto v zmysle citovaného ustanovenia opravil výrok tak, aby výrok obsahoval správne ustanovenie zákona.

Výrok napadnutého rozsudku o ochrannom dohľade nebol predmetom revízie odvolacím súdom, pretože nebol napadnutý odvolaním, a teda ostáva nedotknutý.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. zák. vo výroku o treste zrušil a rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.